MECIUL NR. 1000 AL C.C.E.

FINALA EDIȚIEI A 18-a

AJAX — JUVENTUS

PE GAZON ȘI ÎN AFARA LUI

„SENTINȚA" TELECOMENTATORULUI JACKIE CHARLTON

Reeditarea unei finale olandezo—italiene a trezit, firește, un mare interes. Nu era numai celebritatea combatanților ; nu era numai finalul cu totul remarcabil al **Juventusului** sau redutabilitatea **Ajaxului** ; nu erau numai aceste elemente legate direct de finaliste motivele deosebitului ecou. Intervenea și curiozitatea pur fotbalistică, pur tactică, reprezentată de întrebarea : **cum va acționa campioana olandeză în fața unei noi reprezentante a apărării aglomerate, după ce reușise cu mari eforturi să neutralizeze, anul trecut, pe Internazionale ? Sau, pusă întrebarea din punctul de vedere al Juventusului, ce se poate face spre a stopa completa mașină de fotbal din Amsterdam ?**

Lupta pentru cîștigarea celui de al 18-lea trofeu al campionilor europeni a răspuns parțial acestor semne de întrebare. Ajaxul a demonstrat că, fie și suportînd urmele unui sezon foarte solicitant, handicapată și de o presiune psihologică mult mai mare decît era de așteptat provenind atît din riscul propriu-zis al finalei cît și din alte cauze de „ultimă oră", dispune de atîta știință fotbalistică încît să iasă învingătoare. Golul lui **Rep**, căzut foarte repede, a dat oarecare liniște elevilor lui **Ștefan Covaci** ; era datoria Juventusului să replice. Campioana italiană nu s-a descurcat de fel în fața presingului olandezilor ; numeroasele greșeli ale torinezilor nu trebuie să le fie imputate numai lor, ci și artei de a acoperi terenul — în ambele momente ale jocului— pe care o stăpînesc cei de la Ajax.

Olandezii au jucat cu economie, dar și cu crisparea pe care mica diferență de numai un gol a pus-o asupra comportării lor din minutul 5 pînă în minutul 90. **Cruyff** observa după joc că **„...un gol în plus marcat de noi deconecta echipa și** spectacolul era altul. **După cum și egalarea ar fi dat o turnură mult mai agitată, mai pasionantă finalei..."** Căpitanul lui Ajax stabilește cu exactitate coordonatele acestui meci atît de așteptat și care n-a satisfăcut, sub raportul spectaculozității și valorii tehnice, decît în proporție de 50%.

Opinia noastră rămîne aceea că, în afara motivelor obiective (oboseala, tensiunea jocului etc. etc.), **principala cauză rămîne replica slabă a campioanei italiene care a solicitat foarte rar — la maxima lor forță — pe faimoșii jucători din Amsterdam.**

Poate că nimic mai bine decît cuvintele unui debutant tele-comentator al B.B.C.-ului nu zugrăvesc mai bine tabloul acestei finale. Este vorba de **Jackie Charlton**, care spunea : **„...In cea mai mare parte a meciului, aveam senzația că Juventus face toate eforturile spre a-i deranja pe olandezi, dar atacurile italienilor parcă abia îi gîdilau pe jucătorii lui Ajax. Senzația mea a fost aceea că Juventus e tare fericită că jocul se termină cu numai 0—1. Juventus mi-a părut o echipă care socotește că rolul ei s-a terminat odată cu intrarea în finală. Dar toate aceste stări de spirit le provoacă Ajax care, chiar într-o zi mai slabă, reduce adversarul la rolul de simplu partener de joacă..."**.

Fostul internațional al lui Leeds a pus cum nu se poate mai bine punctul pe „i".

AJAX — JUVENTUS 1—0 (1—0)

Belgrad, 30 mai, stadionul Steaua roșie: 102 000 spectatori (99 132 bilete vîndute) ; teren excelent ; iluminație fără repros ; timp — admirabil pentru fotbal ; temperatura +18 grade.

A MARCAT : Rep (min. 5).

AJAX : Stuy — Suurbier, Hulshof, Blanckenburg, Krol — Neeskens, Haan, G. Muhren — Rep, Cruyff, Keizer. **Antrenor : Ștefan Covaci.**

JUVENTUS : Zoff — Longobucco, Marchetti — Furino, Morini, Salvadore — Altafini, Causio (**min. 73 : Cuccureddu**), Anastasi, Capello, Bettega (**min. 62 : Hailer**). **Antrenor : C. Vycpalek.**

ARBITRI : **MILIVOJE GUGULOVICI (la centru), Ratko Canak și Petar Kostovski (toți din Iugoslavia).**

Era minutul 5 al finalei... **Haan** avansase cu balonul pe aripa stîngă, trimisese scurt spre **Blankenburg** care a înălțat mingea spre dreapta. **Rep** a sesizat traiectoria, s-a înălțat la vreme și iată-l efectuînd prețioasa lovitură cu capul, peste **Marchetti**...

...Secvența următoare : **Zoff**, care a șovăit între a ieși și a rămîne pe linia porții, n-a mai putut face nimic. Portarul campioanei Italiei privește mingea care s-a lovit de plasă. Finala „Cupei campionilor europeni" s-a jucat... în numai 300 de secunde !

ASPECTE... ASPECTE... ASPECTE...

● **Belgradul a cucerit unanime simpatii și aprecieri pentru modul cum a organizat finala nr. 18, meciul nr. 1 000 al „Cupei campionilor europeni": de la comitetul special constituit pentru marele joc și pînă la copiii capitalei iugoslave, fiecare a avut o contribuție, un gest, o atenție pentru zecile de mii de oaspeți** ● În cele „trei zile fierbinți" ale fotbalului european, **toate restaurantele din Belgrad și de pe traseele importante au fost deschise fără întrerupere. La fel magazinele alimentare, posturile de radio au transmis din jumătate în jumătate de oră, buletine de știri în limbile italiană și olandeză** ● În 72 de ore, precedînd partida, **peste 15 000 de autovehicule au intrat prin punctele de frontieră iugoslave ; de notat că, în ciuda acestei fantastice afluențe, s-au înregistrat doar două accidente mai serioase. Agenții de circulație, au dirijat neîntrerupt fluviul de autocare și automobile din helicopter, din autoturismele speciale și de pe motociclete** ● Partida Steaua roșie — Partizan, eternul derby, organizat marți 29 mai, în onoarea oaspeților Belgradului, a **atras peste 40 000 de spectatori în tribunele stadionului J.N.A. ; jocul a fost de o rară frumusețe, motiv pentru care trofeul pus în joc a revenit ambelor formații. Scor : 3—3 după 90 de minute. Steaua roșie a învins cu 5—3 la penalty-uri. Am văzut un excelent jucător, Karasikovaceviei, care, cu acest prilej, s-a retras din activitatea competițională, devenind secundul lui Vasovici (fostul căpitan al lui Ajax, suporterul nr. 1 al olandezilor în finala de la Belgrad)** ● Peste 300 de milioane de telespectatori au urmărit meciul de pe stadionul „Steaua roșie", **dintre aceștia, 20 de milioane au fost înregistrați numai în Italia** ● Fiecarea celor 55 000 de suporteri ai lui Juventus și Ajax s-a făcut într-un timp record : **joi la amiază, la aproximativ 12 ore după fluierul final, mai mult de 75% dintre ei părăsiseră Iugoslavia. Cu avioanele, cu trenurile speciale, cu autocare și automobile.**

Pînă la intrarea echipelor pe stadionul „Steaua roșie" mai sînt trei ore... Sus, pe terasa marelui hotel **„Iugoslavia"**, de pe malul Savei, **Ștefan Covaci** găsește, într-o partidă de șah, momente de relaxare. Antrenorul care a cucerit cu Ajax o cupă intercontinentală, două trofee ale campionilor din Europa, două titluri ale Olandei și o cupă a „țării lalelelor" s-a despărțit, după finala de la Belgrad, de cei pe care i-a condus la atîtea succese.

„Ajax nu se va mai întîlni prea curînd cu un asemenea antrenor..." spunea masivul portar **Stuy**, cel care avea să-l poarte pe umerii lui puternici pe **Ștefan Covaci**, de la autocarul de întoarcere de la meci și pînă sus, în hotel...

O ALTĂ PARTIDĂ — UNA NEVĂZUTĂ...

Aproape un miliard de oameni din Europa și de aiurea au fost martorii celor 90 de minute de luptă pentru trofeul campionilor europeni. O luptă nu prea spectaculoasă, cu adversari care s-au temut grozav unul de celălalt ; prudența și preocuparea tactică au luat finalei neprevăzutul, neașteptatul, încercarea superbă de a ieși din tipare. Poate de două ori mai frumoasă, mai interesantă, mai pasionantă decît finala a apărut marea partidă restantă, acel duel psihologic, de la distanță, al celor două tabere ; sau duelul entuziast dar deplin sportiv al galeriilor ; sau momentele de după joc, triste sau vesele, dar pline de semnificație. Tocmai de aceea încercăm în cele ce urmează să vă înfățișăm crîmpeie din ceea ce micile ecrane n-au cuprins, de-a lungul a 90 de minute, în jocul lor de umbre și lumini..

VYCPALEK A GREȘIT

Acum, dacă stăm să ne gîndim bine, nici izolarea unei echipe de atmosfera jocului, o izolare totală, nu-i recomandabilă. Cel puțin efectele unei atari singurătăți s-au manifestat în jocul Juventusului, coborît parcă din cer în vulcanul care devenise marele și modernul stadion „Steaua roșie". Italienii au luat timpurii și severe măsuri ca echipa lor să nu fie cumva deranjată de furtunoasele zile dinaintea finalei. Juventusul a sosit foarte devreme în Iugoslavia ; de simbătă, deci cu patru zile înaintea partidei. Caravana alb-negrilor s-a stabilit la Novi Sad și nu a apărut decît cu o oră și jumătate înainte de meci. Altafini spunea, și nu fără motiv, că **„echipa noastră n-a simțit deloc pulsul finalei. E necesară izolarea dar nici în acest mod..."** Vycpalek n-a făcut nici un antrenament pe stadionul jocului, n-a încercat nici măcar să intre cu jucătorii lui în atmosfera meciului. A plecat de la Novi Sad miercuri, la ora 17, a făcut cei 65 de kilometri pînă la Belgrad în vreo oră și ceva. A rămas cu oamenii lui în cabină și i-a aruncat direct pe stadionul care clocotea. Convingerea noastră rămîne că juventiștii n-au ieșit din febra de start nici după fluierul final al arbitrului Gugulovici. Contractarea lor era așa de puternică încît greșeau pase de o elementară execuție. Mișcarea echipei era stîngace și reținută și pentru că tracul acumulat în orele de singurătate de la Novi Sad nu se eliminase...

IN SCHIMB, CALCULELE LUI AJAX AU REUȘIT

Ajaxul a venit la finală ca la oricare dintre obișnuitele deplasări. N-a minimalizat dar nici nu a exagerat organizarea expediției. A sosit luni după amiază în capitala iugoslavă ; s-a instalat la hotelul „Iugoslavia", obținînd repartizarea ultimului etaj, al VIII-lea. Ștefan Covaci a realizat astfel și izolarea necesară dar și contactul cu atmosfera finalei. Cruyff, Keizer și ceilalți renumiți fotbaliști din Amsterdam au luat, zi de zi, cîte o „probă" din această atmosferă. Ajaxul s-a prezentat în plen la conferința de presă de luni seara ; Ajaxul a făcut toate antrenamentele pe stadionul „Steaua roșie" ; Ajaxul a ieșit pentru recunoașterea terenului, cu o oră și jumătate înainte de start pe gazonul finalei ; Ajaxul a trăit mai aproape de meci și de scena lui orele premergătoare.

Știam cu toții că olandezii sînt aproape de capătul puterilor. Cursa de ajungere și întrecere a lui Feyenoord a fost mai grea decît două cupe ale campionilor ; iar competiția laureaților și-a pus și ea amprenta efortului maxim prin șocurile cu Bayern München și chiar și cu Real Madrid. Tocmai de aceea am înțeles dificultățile campionilor din Amsterdam dar am și apreciat priceperea de a favoriza această ultimă sforțare pentru apropierea celei de a treia cupe a campionilor din Europa pe care ei și-au dorit-o atît.

ORE DE NOAPTE LA HOTELUL „IUGOSLAVIA"

Pe eleganta scară interioară din holul mare al hotelului „Iugoslavia" urcă Ajax (sacouri bleumarin, pantaloni gris închis), tot în formație monom ; urcă alături de Juventus (sacouri maron deschis, pantaloni gris) spre sala banchetului oferit de gazde. Cruyff lîngă Salvadore, Zoff lîngă Stuy, ca mai înainte cu două ore. Cîteva zeci de minute mai tîrziu, fotbaliștii din Torino și Amsterdam, întîlniți pe pămînt iugoslav, apar pe ringul de dans. Altafini dansează cu grația unui vechi competitor de samba cu blonda doamnă Cruyff... Furino, la fel de zbuciumat ca în teren, e partenerul subțiratei soții a lui Haan, veselul Gerry Muhren culege aplauzele serii într-un dans grecesc avînd ca parteneră pe Donatella Anastasi... Pe fotoliile din jur, foștii rivali discută amical. Numai Hailer e izolat și gînditor. Privește paharul cu bere din fața lui fără să-l preocupe altceva. Pentru el e ultima seară la Juventus. Se întoarce acasă, la Augsburg. Un capitol, deloc anonim, al carierei lui s-a încheiat...

Colțul cel mai animat e acela unde Ștefan Covaci e solicitat la nesfîrșit de ziariștii de pretutindeni. După grupul francez, prezidat de Jacques Ferran, e rîndul aprigilor italieni în frunte cu Ezzio di Cesari, apoi vin olandezii, vest-germanii, iugoslavii. Cînd, în sfîrșit, rîndurile s-au mai rărit și ne zărește, cu zîmbetul lui dintotdeauna exclamă: **„Iată-vă! Mi-e un dor nebun de București, de Cluj, de acasă. Abia aștept zilele de odihnă, orele de taifas cu prietenii. Pe la 10—12 iunie voi sosi !**

„For-za Juve ! For-za Juve !" Belgradul răsună de strigătele tifosilor, veniți pentru triumful lui „la vecchia signora". Golul lui **Rep** a redus la „pianissimo" tonul galeriei italiene.

Pagină redactată de **Eftimie IONESCU**